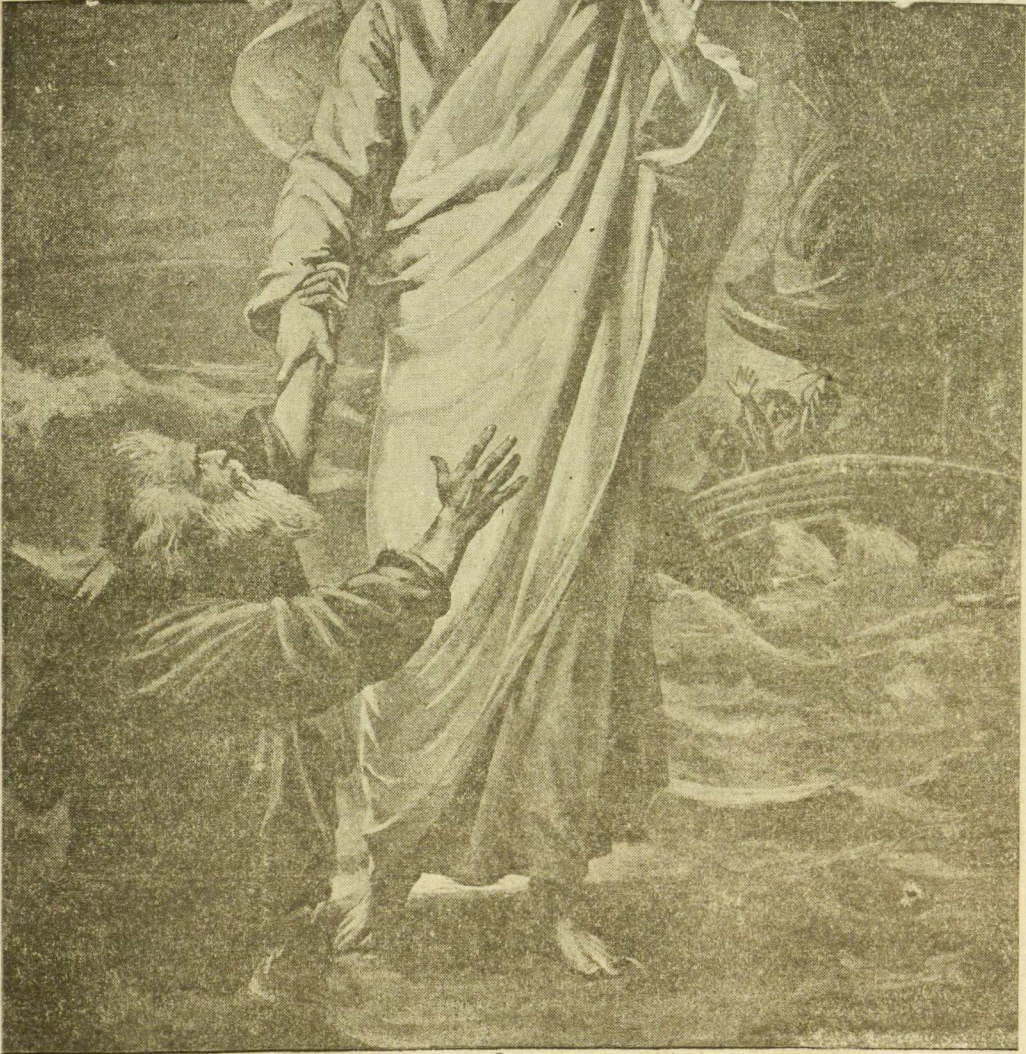

LATVAS

No. 17. Metai VI

Bal. (April) 24, 1926

ESR valst.
respublikas
bibliotaka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

III SEKMADIENIS PO VELYKŲ.

L e k c i j a .

I PETRO 2, 11-19.

MYLIMIAUSIEJI, aš maldauju jus, susilaikykite, kaip ateiviai ir keleiviai, nuo kuniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Tebunie jūsų pasielgimas tarp pagonių geras, kad ir ten, kame jie neteisiai apkalbinėja jus, lyg piktadarius, pažintų jus iš gerų darbų ir garbintų Dievą aplankymo dieną. — Taigi, pasiducokite kiekvienai žmonių tvarkai dėl Dievo: ar tai karalius kaipo valdovui, ar tai vadams kaipo jo siūstiems atkeršyti piktadariams ir pagirti gerųjų. Nes ta yra Dievo valia, kad gera darydami priverstumėte nutilti neišmanančių žmonių nežinojimą, kaip laisvieji, ne kaip tie, kurie daro iš laisvės piktnybei daugalę, bet kaip Dievo tarnai. Visus gerbkite, mylėkite brolius, Dievo bijokite, gerbkite karalių. — Jūs, vergai, bukite pasidavę visa baimė valdovams ne tik geriems ir romiems, bet ir nepakenčiamiems. Nes tai yra malonė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyvi.

Jėzus Mano Meilė.

Mokytojau, jeigu aš prasižengiau kame nors šią dieną, pasakyk man! Jeigu aš prasikaltau prieš tavo šventus įstatymus ar suteršiau tavo šventą Vardą, mokyk mane savo aštriose rustybės liepsnoje, nes man truksta persergėtojo. Ir kur aš rasiu toki malonų ir teisingą Persergėtoją kaip Tavyje. Deja, kaip aš esu silpnas ir pasigailėjimo vertas! Ūr kaip šitoji vargingoji nepažebotoji prigimtis

E v a n g e l i j a .

JON. 16, 16-22.

ANUO metu tarė Jėzus savo mokytiniam: Dar valandėlė, ir jūs nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą. Tuomet kaikurie iš jo mokytinių kalbėjosi tarp savęs: Kas tai yra, ką jis mums sako: Dar valandėlė, ir nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane; ir: Aš einu pas Tėvą? Taigi, jie klausinėjosi: Ką tai reiškia, ką jis sako: Valandėlė? Mes nežinome, apie ką jis kalba. Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausiti, ir jiems tarė: Jūs klausinėjate vienas kitą apie tai, kad aš jums pasakiau: Valandėlė, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlė, ir matysite mane. Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs busite nuliudę, bet jūsų nuliudimas pavirs džiaugsmu. Moteriškė gimdydama turi nuliudimo, nes jos valanda atėjo. Pagimdžius gi kudiki, jau nebeatsimena suspaudimo dėl džiaugsmo, kad gimė pasauliui žmogus. Taip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliudimo; bet aš vėl jus matysiu; tuomet jūsų širdis džiaugsis, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims.

veržiasi prie kitų daiktų, o ne prie Tavęs. Aš žinau, kad niekur nėra mano tiesos, nė atvirumo, nė tvirtumo — tikrai Tavyje. Aš pažįstu žmones; koki jie apgaulingi savo žodžiuose, koki negailestingi savo nuomonėse. Visgi šie žemi palinkimai visuomet kyla mano sieloje ir aš nesugebu susivienyti su Tavimi, Kuris esi amžina Tiesa. Bet aš turiu

Bažnyčia Lietuvoje.

Šitie 1926 metai lietuviams katalikams pasiliks visumet vieni laimingiausių metų. Nuo amžių lietuviai katalikai svetimtaučių globoje ir įtakoje patyrė didelių dvasios nuostolių. Lietuvos vyskupijos niekumet nesudarė savystovės vienatos; jos buvo pavestos kitų valstybių šeimininkams. Vyskupų sostą dažniausia užimdavo svetimtaučiai, kuriems mūsų krašto žmonių reikalai mažai terupėjo. Lietuvos bažnytinis reikalus šv. Tėvui visumet aiškindavo svetimtaučiai, žinoma savotišku budu mūsų nenaudai. Šiandie tos skriaudos pasibaigė — mes įžengėme į naują savystovį dvasinį gyvenimą.

Dabartinis šv. Tėvas Pius XI pirmuose Lietuvos nepriklausomybės metuose buvo atvykęs į Kauną. Jisai turėjo progos pažinti mūsų šalį, jos valdžią ir žmones. Štai kodel vėliau, užėmęs šv. Tėvo sostą, jisai susirupino Lietuvos Bažnyčios reikalais. Tiktai poplitinė padėtis nedavė galimybės visa atatinkamai sutvarkyti. Antra, nebuvo ir tinkamo žmogaus, kuris pažintų visas padėtis klytis ir jas nuosekliai prašalintų, sukurdamas visiškai naują gyvenimą. Taip praslinko 7 Lietuvos laisvo gyvenimo metai tarp sielvartų ir nepasisekimų. Bet pagaliau visa netikėtai išsirišo mūsų naudai.

Šv. Tėvas pasiuntė arkivyskupą Jurgį Matulevičių, Tėvų Marijonų vyriausiąjį vadovą, kaip savo atstovą į Lietuvą, kad jisai sutvarkytų Lietuvos Bažnyčios reikalus. Jo užduotis buvo

sunki. Aukščiausia Lietuvos bažnytinė valdžia buvo Rusijos, Lenkijos ir Vokietijos arkivyskupų rankose; pačios vyskupijos buvo suskaldytos. Katalikų aukščiausia mokslo įstaiga — universitetas neturėjo Bažnyčios valdžios teisių. Bažnytinėse apeigose ir pamaldose nebuvo vienodumo. Svarbiausia, Lietuva katalikiška šalis buvo nutraukusi su šv. Tėvu diplomatinis santykius, kuomet beveik visos nekatalikiškos valstybės turi net savo atstovus prie šv. Sosto. Ir šitas visų keblumų mazgas teko išrišti arkivyskupui Matulevičiui.

Tinkamesnio asmens šitam svarbiam darbui šv. Tėvas negalėjo rasti. Arkivyskupas Matulevičius savo nepaprastu sumanumu įrodė, kad jisai gali ir sunkiausią padėtį pataisyti. Jo pirmutinė užduotis buvo sutvarkyti vidujiniai Lietuvos Bažnyčios reikalai. Jisai panaikino senąjį vyskupijų sutvarkymą, padalino visą Lietuvą į naujas vyskupijas ir jas sujungė į vieną bažnytinę provinciją su centru pačioje dabartinės Lietuvos širdyje. — Kaune. Tuo pačiu visa svetimų valstybių dvasinė valdžia Lietuvoje užbaigė savo dienas. Visa Lietuva dabar yra savystovė vienata tiesioginiai priklausoma šv. Tėvui, Kristaus vietininkui ant žemės. Vidujinis susitvarkymas savaimė atneš vienybę, vienodumą ir pilną tvarką. Tuomet ir vėl sugrįž draugiškiausi santykiai katalikiškos Lietuvos su šv. Tėvu.

Nauju sutvarkymu Lietuvoje da-

bar yra 5 vyskupijos, butent: Vilkaviškio, Kaišėdorių, Panevėžio, Telšių-Klaipėdos ir Kauno, kuri yra vadinama arkivyskupija, nes ją valdo arkivyskupas metropolitas, Vilkaviškio vyskupija yra senosios Seinų lietuviškos dalies vienata. Kadangi vyskupo sostas perkeltas iš Seinų į Vilkaviškį, tai ir vyskupija yra pavadinta nauju vardu. Toji Vilniaus vyskupijos dalis, kuri yra nepriklausomoje Lietuvoje, sudaro naują Kaišėdorių vyskupiją. Aukštačiai turi savo vyskupiją su centru Panevėžyje ir žemaičiai, prie kurių prijungtas ir Klaipėdos kraštas, turi savo vyskupiją, kuri ir vadinasi Telšių-Klaipėdos vyskupija. Kaunas su artymais apskričiais pakeltas į arkivyskupiją.

Kadangi liko įsteigtos naujos vyskupijos, tai reikėjo paskirti joms ir valdytojais vyskupais. Vyriausiu Lietuvos arkivyskupu metropolitu buvo paskirtas vyskupas Juozas Skvireckas, buvęs Žemaičių vyskupas pagalbininkas. Arkivyskupas Skvireckas yra naujai išvertęs į lietuvių kalbą visą šv. Raštą. Tai yra milžiniškas vieno žmogaus darbas. Reikia atminti, kad vertimas šv. Rašto į nepilnai išvystytą kalbą yra begaliniai sunkus darbas. Žinoma, jam teko toji garbinga vieta dėka jo begaliniam darbštumui. Vyskupas Pranciškus Karevičius dėl silpnos sveikatos atsisakė valdyti vyskupiją. Šv. Tėvas, pagerbdamas jo pasidarbavimą Lietuvos žmonėms sunkiu karo ir nepriklausomybės kurimosi metu, paskyrė jį garbės (Scitopolio) arkivyskupu. Greičiausia, kad arkivyskupas Karevičius ir toliau gyvės

Kaune.

Telšių-Klaipėdos vyskupu paskirtas prelatas Justinas Staugaitis, Lietuvos Seimo pirmininkas. Vyskupas Staugaitis yra žymus istorikas ir literatas. Dar prieš karą jisai redagavo mėnraštį "Vadovą". Šale literatinių gabumų vyskupas Staugaitis pasižymi savo dideliu diplomatinio taktu; kas jam ir davė progos net keleta kartų eiti sunkias Seimo pirmininko pareigas.

Panevėžio vyskupu liko paskirtas kan. Kazimieras Paltarokas, Žemaičių seminarijos profesorius. Jisai yra parašęs visiems metams 3 knygas pamokslų "Sakyklai Vadovas". Vyskupo Paltaroko pamokslai yra geriausi lietuvių kalboje. Kaišėdorių vyskupu paskirtas kan. Juozas Kukta, Vilniaus vyskupijos kanauninkas. Vyskupas Kukta yra daug pasidarbavęs Vilniaus krašto lietuvių naudai.

Buvęs Seinų dabar Vilkaviškio vyskupas Antanas Karosas apsigyvens naujoje vietoje Vilkaviškyje, kame jau statoma nauja dvasinė seminarija. Kadangi vyskupas Karosas yra jau senas žmogus, tai jam yra duotas pagalbininkas asmenyje prof. Mečislovo Reinio. Vyskupas Reinys yra dar jaunas žmogus, bet labai gabus, baigęs aukštųjų mokslus Liuvėno ir Strasburgo universitetuose. Pirmiau jisai buvo Vilniaus seminarijos, o vėliau Kauno universitete profesorius. Dabartiniu laiku jisai yra Lietuvos Užsienio Reikalų ministras. Šita aplinkybė parodo, kad Lietuvoje kunigai sugeba lygiai sekmingai valdyti valstybę ir Bažnyčią.

Šiandie džiaugiasi visa katalikiškoji Lietuva, įžengdama į naują stipriai organizuotą gyvenimą. Tarp savo džiaugsmų mes turime neužmiršti ir tų asmenų, kurių pastangomis tai visa įvyko. Šv. Tėvas arkivyskupas Matulevičius už jo sėkmingą pasidarbavimą papuošė aukso medaliu. Mums arkivyskupo Matulevičiaus asmuo brangesnis ir už au-

ksą. Jo Bažnyčios ir Tėvynės meilė neperkama nė auksu, nė sidabru. Kadangi jisai atvyksta ateinanti birželio mėnesį į Chicago Eucharistinį kongresą, tai mes turime pagalvoti kaip atatinkamiau jį turėtume sutikti, kad pareikštume jam savo įvertinimą už jo pasišventimą mūsų tautai ir valstybei. J. N.

Vasario 14 Diena.

Tą dieną Mariampolė šventė Popiežiaus Pijaus XI vainikavimo sukaktuves. Tuomet mes laikraščio neturėjome; o tos dienos įspūdžiai, sukeltos mitnys ir nutarimai yra tokie, kad jų pamiršti nevalia. Tad užrašome dabar.

“Kam Bažnyčia — ne motina, tam Dievas — ne tėvas”.

Sunku surasti ką nors gražesnio, kaip iškilmingos bažnytinės apeigos. Čionai susiburia ir muzikos bei giesmės nežemiški garsai, ir varšų stebuklingi paveikslai, ir architektūros majestotas, ir žmonių santikių harmonija ceremonijose; visą tai vainikuoja viena mintis, kuri angelų sparnais kyla į dangaus gražybes.

Jautė tai visi, kuomet išėjo tukstantinė minia su vėliavomis, žibintuvais ir giesmėmis pasitiktį apaštalų įpėdinio, vyskupo. Kada procesija grįžo bažnyčion, sugaudė varpai, atsiliepė vargonai ir choro balsai plito iš aukštybių. Bažnyčioje — vainikai, vėliavos, tukstantinės šviesos aplink gražų kilnų

altorių, ir žmonių jura, kurioje linguojasi skaitlingos įvairių organizacijų vėliavos, padidino įspūdį. Dvasios įkvėpti pamokslininko žodžiai, sužadinę prie maldos, sukėlė dar kartą įsitikinimą, kad Šv. Petro uolos, ant kurios Kristus pastatė bažnyčią, neapgalės jokia pasaulio galybė.

Po pamaldų, prie šventoriaus susitvarkė manifestacija, kokios seniai nebuvo mačiusi Mariampolė.

Priešakyje keturi raiteliai su vėliavomis. O paskui ėjo Ukininkai ir Moterys, Pavasarninkai ir moksleiviai, Ateitininkai ir Skautai, Darbininkai ir Blaininkai; plėvesavo skaitlingos jų vėliavos viduryje, o iš šonų kitos, geltonai — žaliai — raudonos, mūsų lietuviškos, ir baltai — geltonos, taip pat mūsų — katalikiškos. Visų akis kreipė į save dideli plakatai, kurių žodžius skaitė ir kartojo minia, kad nepamirštų:—

“Lietuvos gyvybė — gyva katalikybė” “Lietuvą Dievas apsaugo ir gina”, “Kam Bažnyčia — ne motina, tam

Dievas ne tėvas". Gražaus ir skaitlingo orkestro lydima minia ėjo į miesto sodną. Bet tai nebuvo minia. Ėjo eilėmis, po keturis, pavyzdingoje tvarkoje. Ir kas iš šalies žiurėjosi ir matė tukstančius aplink užjaučiančių reiškiamai minčiai, kas žinojo, kad ši manifestacija surengta į porą dienų, — tas galėjo suprasti, jog ir mūsų Mariampolės katalikų stiprybės neišgriaus jokia galybė. Manifestacijoje dalyvavo į 3000 žmonių.

Sodno salėje telpa 700 žmonių. Tad žmonių prisigrudo tenai tiek, kad piršto į tarpą neįspraustumei: Pakeltu upu sugiedojus tautos Himną ir Mariampolės burmistruui p. A. Staugaičiui pasveikinus susirinkusius, pagiedotas tapo šv. Tėvo himnas. Toliau sekė paskaita, kurios turinio nevertėtų pamiršti nei vienam katalikui lietuviui.

Dviejų tukstančių metų Europos istorijos negalima sutalpinti trumpame straipsnely. Apaštalu Sosto nuopelnai žmonijai, tai visos krikščionybės istorija.

Tiesos tvirtovė.

Nėra nei vieno žmogaus, kuris norėtų mirti ir kentėti be naudos, kuris nenorėtų gyventi amžinai laimingai. Tai pamatinis žmonių širdžių troškimas. Kaip į tą laimę nueiti? Vadovų čia tukstančių tukstančiai. Stabmeldžiai — žmogėdos, buddistai ir konfucininkai Indijoje ir Kinijoje, magometonai ir žydai, ir tukstančiai "krikščioniškų" sektų — visi jie rodo kelią į amžiną laimę savotiškai. Išėini žmogus į pasaulį ir paklausi, — "Kur kelias į amžiną lai-

mę?" Tuoj tukstančiai tave apniko ir tempia į visas puses, kiekvienas į savo, į priešingą, ir žmogų kuo ne sudrasko. Tame priešpriešingų nuomonių sukuryje, kurios nuolat kyla vis naujos ir sprogsta, kaip muilo burbulai, ir gęsta, kaip balų žiburiniai, stovi nepajudinama, kas kart vis stipresnė Petro Uola, Apaštalu Sostas. Per tukstančius metų veda žmoniją ir nuvedė ją jau milijoninę minią, kurios niekas suskaityti nebegali, šventųjų, kurie savo darbais pragarsėjo ir pasaulio išvaizdą atmainė. Ir vienas tik tas Apaštalu Sostas teturi Dievo garantiją, kad nesuklys ir nesuklaidins.

Krikščionių tarpe daugelis klydo ir tebeklysta; bet ne dėl to, kad klausė, bet kad neklausė šv. Sosto.

Visuomenės išganymas.

Krikščionybė, kuriai iš pradžios va dovauja Apaštalu Sostas, atmainė žemiškuosius pasaulio santykius. Jei prisikeltų iš kapo Romos stabmeldys, pasaulio nebepažintų. Kur dingo žiauri vergija? Išnyko vaikų, ligonių ir senelių žudymas. Apie ligonines ir prieglaudąs neturtėliams stabmeldžiai supratimo neturėjo. Išnyko kruvinos žmonių aukos, ir stabmeldžių šventovių paleistuvybė, ir žmogžudybės. Išnyko kruvini Romos cirkų žaislai, sumažėjo nuolatinės tarpusavės skerdynės ir kruvini kerštai. Išaugo mokslas, kuris Europai davė valdžios kuone visame pasaulyje. Išaugo mokyklos, kuriose ir neturtingiausieji turi teisės mokytis. Ir vis tai pradedant ir laiminant Apaštalu Sostui. Universitetai ir pradinės mokyk-

los, architektura, muzika ir kitos meno kurybos, labdarybės įstaigos ir valstybių tvarka, jeigu paremta meilės ir teisybės pamatais, — savo pradžių ir apgynimą suranda Apaštalu Soste.

Jei dabar dar yra pasaulį žmonių santykiuose tamsos, neapykantos ir kruvinių skriaudų, tai ne dėl to, kad Šv. Tėvai taip liepė, bet dėlto, kad žmonės dar ne visi teklauso Apaštalu Sosto.

Lietuva ir Apaštalu Sostas.

Kryžievių slėgiami stabmeldžiai prusai ir lietuviai kartkartėmis skundžiasi Ap. Sostui. Ir niekuomet jų skundas nepasilieka neišklausytas. Innocentas III, Honorius III, Grigalius IX, Innocentas IV, sužinoję apie daromas mums skriaudas, draudžia kryžievius. Verčiami tie pasižada mūsų žemių nebeplėšti, žmonių nežudyti ir nebesmaugti vergijoje. Innocentas III 1199 m. draudžia stabmeldžius varu versti į krikščionybę, įsako ginti gyvybę ir turtą, kurie įtikėjo. 1213 metais, vėl įsako kryžieviams liautis varginti prusus. 1225-6 atvyksta Lietuvon Šv. Tėvo pasiuntinys Vilhelmas iš Modenos ir drausdamas kryžievius įsako grąžinti užgrobtus prūsų vaikus tėvams. Kiek vėliau atvyksta kitas, Balduinas de Alna į Kuršių žemę ir priverčia kalavijiečius suteikti latviams pilną liuosybę, grąžinti turtus ir žemes ir ginti juos nuo Švedų ir Danų užpuolimų. Grigalius IX 1236 metais taip pat verčia kryžievius, kad prusams, latviams ir lietuviams apsaugotų žemę ir laisvę. Matydamas, kad tie draudimai vis negelbsti, Šv. Tėvas pavartoja net vyriausiąją bausmę, ko-

kia buvo jo jėgoje, kad apginti mumis — kryžieviams siunčia ekskomuniką, atskyrimą nuo Bažnyčios.

Drausdamas kryžievius, jis vienkart stiprina lietuvius iš vidaus. Siunčia savo misijonarius, lietuviams Meinhardą, prusams ir žemaičiams Kristijoną. Tie, kurie buvo popiežių siųsti mums krikščionybę skelbti, paliko garbingą atmintį. Mindaugui suteikia karaliaus vardą ir vainiką, kas tuomet reikė daugiau, negu valstybės pripažinimą de jure. Kuomet priešai ir savieji išdavikai jį nužudė ir šmeižė, Klemenas VI, jo mirtį paminėdamas, vadina jį "garbingu vyru". Jonas XXII siunčia Gediminui savo pasiuntinius ir paramą prieš kryžievius. Vytautui ir Jogailai šv. Tėvas suteikia kuone vyskupų teises, pavadindamas juos savo Vikarais. Pagaliau nesiliaujant kryžieviams varginti lietuvių, Konstancijoje susirinkusieji katalikų Bažnyčios atstovai šv. Tėvui pritarus išleidžia įsakymą kryžieviams, kad neužpuldinėtų stabmeldžių ir jų turto neplėštų (žiurėk Herman v. Hardt. Acta Concilii Const. 1415 m. liepos 6 d. tomas III). Tie visi draudimai padarė tai, kad kryžieviams parama sumažėjo, ir pasidarė galimas Grunvaldas, kurs pusei tukstanties metų paliuosavo mus nuovokiečių pavojaus.

Krikščionimis tapę, kuomet savo kunigų neturėdami arba saviesiems sulenkėjus mes patekome lenkų įtakon, vienas tik Romos vyskupas mūsų lietuvių gynė. Vytauto ir Jogailos paskyrimas Gėneraliais vikarais Lietuvoje buvo didis apsaugojimas nuo lenkų.

Vėliau kartkartėmis atvykdami šv. Tėvo pasiuntiniai įsakydavo rupintis lietuvių kalba. Dar 1595 m. Nuncijus Kumulėjus ir Popiežius Klemensas VIII įsakė Vilniaus seminarijoje įtvirtinti 15-20 lietuvių, kad mokėtų lietuvių kalbą. Vėliau įsteigiama Vilniuje t. vad. Valerijaniškoji bursla ir Popiežiaus Kolegija; ir tenai įsakoma Lietuvių kalbos daboti.

Jeigu kryžievių skriaudos neiškarto išnyko, jeigu lenkai mumis vos nepribaigė lenkindami, tai ne dėl to, kad šv. Tėvas būtų taip norėjęs, bet tik dėl to, kad jo įsakymų neklausyta.

Pagaliau paskutiniai laikai. Padalino Lietuvos žemę tarp savęs godūs kaimynai Visos pasaulio valstybės tą neteisybę pripažino. Tik Turkai ir šv. Tėvas niekumet Lietuvos padalinimo nebuvo pripažinę teisėtu, de jure. Taip pat ir dabar jis viešai yra pareiškęs Vatikano oficialiniame laikraštyje, "Osservatore Romano", kad niekumet nepripažino ir nepalaimino Vilniaus dabartinio užgrobumo. Vilnių mums lenkai atimdami, šv. Tėvo nesiklausė, ir

leidimo negavo. Musiškiečiai nesusipratėliai ir tie, kurie norėtų Kristaus Bažnyčią išnaikinti, paskleidė madą kaltinti šv. Tėvą už dabartinį jo su lenkais konkordatą. Į tuos bergždžius mėginimus puikiai atsakė kun. Prof. P. Bučys savo paskaitoje, laikytoje Marijonų gimnazijoje, tą patį vakarą. Miesto gi sodne susirinkusieji, supratę neapsakomą Apaštalo Sosto nuopelnų didumą žmoniui ir lietuvių tautai, suprasdami jo begalo didelę įtaką pasaulyje šiandien, nutarė reikalauti, kad mūsų katalikiškos Lietuvos katalikiškoji valdžia padarytų tai, ką daro stabmeldiška Japonija, protestoniška Anglija ir masoniška Francija.

Nutarata reikalauti, kad Lietuvos valdžia atnaujintų santykius su Apaštalo Sostu.

Nutarimas priimtas visais balsais prieš vieną; galutinai suredaguoti ir pasiūsti, kur reikia, pavesta Liet. Kat. Veik. Centru, Mariampolės skyriui.

B. Ž. "Šaltinis".

Pamaldos už a. a. Pšibilauskienę — Lazdynų Pelėdą. Universiteto studentų bažnyčioje kovo 17 d. atlaikytos iškilmingos pamaldos už a. a. mūsų garsiąją rašytoją Zofiją Pšibilauskienę — Lazdynų Pelėdą. Pamaldose dalyvavo Universiteto profesoriai, studentai, moksleiviai ir daug pašalinių žmonių. Iškilmingas pamaldas laikė mūsų poetų vyriausias pralotas J. Mačulis — Maironis, asistuojant klierikams. Per Mišias giedojo prof. kun. Brazio vedamas choras. Pamokslą pasakė prof. kun. Česnys, įspudingai nušviesdamas velionės nuopelnus ir gyvenimo vargus. Bažnyčia buvo gražiai iliuminuota.

Kun. Bumšo paskaita. Miesto sodno salėje sekmad. kovo 21 d. kun. Bumšas laikė paskaitą apie spaudą. Nors skelbta silpnai, žmonių prisirinko pilna salė. Paskaita buvo labai aiški ir įdomi. Faktais įrodyta, kaip melaginga yra parsiidavusi piniguočių ir netikėlių spauda ir kaip būtina reikia remti katalikiškąją spaudą, kad įvyktų Kristaus valstybė ant žemės.

Po paskaitos užsirašė naujų "Šaltiniui" prenumeratorių virš 50.

Marijonų gimnazijoje antrajam trimestru pasibaigus mokiniai jaučiasi patenkinti, žymiai pažengę moksle, ir bendrai gavę mažiau dvejutų, negu pirmame trimestre.

Ž I E D E L I A I

VAIKAS ATVERTĒ.

Štai vienā rytā jis rado jā dvē-suojančią; jos akys išplēstos, veidas išbaļeš, kaip mirtyje. Jokubas buvo tik-ras, kad ji miršta. Pirma jo mintis bu-vo pašaukti kunigā, bet atsimindamas motinā sakiusią, kad ligonē esanti pro-stantē, jis manē nebusiā žalos sukal-bēti keletas poterēliū. Tad atsiklaupęs ties lova, jis pradējo garsiai kalbēti Gailesties Aktā; po to tikējimo, vilties ir meilēs aktūs, “Tēve mūsų”, ir “Sveika Marija” — visas paprastas kudikio mal-das. Kuomet jisai nutilo, pastebėjo, kad jai buvo geriau, kad jos veidas pradėjo išrodyti kaip paprastai. Jis tuo-jau paragino jā imti karštos sriubos ir padėjo jai srēbti. Jinai atsigavo, ir kai jā paskui paliko, tai ji jautēsi labiau kaip sava. Ji pasisakē kartas į kartā turėjusi tokius antpuolius, ir jautē, kad jie jau silpnėjo. Jokubas nežinojo ką sakyti, tad jis tylėjo.

Kuomet Jokubas vėl atsilankē pas ligonę, tai buvo jau po pietų, ir ponia Moss sēdėjo ties langu savo senoje kėdėje. Jos veidas tartum kalbėjo Jo-kubui kaip jisai buvo laukiamas. Pasi-sveikinęs su ja, jis užsikraustē ant skrynios ir pasmaukē kepurę ant pa-kaušio. Jis jau buvo pametęs visā bai-lumą ir kalbėjo su ja gana laisvai. Ji visai ne blogai išrodē, kuomet budavo apsidabinusi, kaip Jokubas sakydavo. Ypač gi šandie su savo švariais dra-bužiiais ir žiurkštu; jos tankus balti

plaukai buvo lengvai susukti, jos raus-vos akys žērėjo džiaugsmu; buvo ma-lonu į ją žiurėti. Vaikai tai žino taip gerai, kaip suaugusieji, ir Jokubas jau-tē kokį tai išdidumą, žiurėdamas į savo ligonę.

— Jokubai, mano vaikeli — tarē ponia Moss. Aš jokiū budu negaliu iš-varyti iš savo galvos tų maldų, kurias kalbėjai aną dieną. Aš niekuomet ne-žinojau kitos maldos kaip tik paties Išganytojaus maldą, “Tēve mūsų, ku-ris esi danguje.” Kur gi tu išmokai jas visas.

— Aš jas kalbu kasdien; išmokau mokykloje. Ar gi jus nemokate “Vieš-paties Angelas”, ir “Švenčiausioji Šir-die”? Bet aš pamiršau; tamsta esi liu-teronē. Kaip gaila! — ir vaiko veidas pareiškē tokį tikrą rupestį, kad vargšē moteriškē negalėjo įsižeisti. Tad ji nužemintai tarē:

— Gal ir gaila, Jokubai, bet aš tik tiek buvau išmokinta. Mes mažai ži-nojome apie tikėjimą savo namuose. Ar nemalonētumei atkartoti man tas maldeles?

— Su mielu noru — tarē Jokubas, džiaugdamašis busiās nors kiek nau-dingas. Jisai nusiēmē kepurę, atsiklau-pē, persižegnojo, sudėjo gražiai ran-kas ir pradėjo Gailesties aktā; po to ir kitas maldas, kaip pirmą kartą. Se-nutē atydžiai į jį žiurėjo. Jo akys bu-vo nuleistos, jo mintis persiēmusi tuo,

ką veikė. Pabaigęs persižegnojo, užsilipo vėl ant skrynios, surietė po savim kojas, užsimovė kepurę, ir visiškai kitu balsu tarė:

— Ar ne gražios tos maldos? Jos taip senos, kaip sena Katalikų Bažnyčia, o ji yra Bažnyčia, kurią Kristus įsteigė.

— Tu, Jokubai, išrodai giliai įsitikinęs — tarė senutė. Kas tave visa to išmokė?

— Visa tai yra mano katekizme — jis atsakė — ir aš tai girdėjęs pamokose. Aš jau esu buvęs prie Pirmos Šventosios Komunijos. Žinai, aš jau trylikos metų.

— Aš ne daug suprantu apie tai, nes niekuomet negirdėjau kalbant apie tuos dalykus, kuriuos tu mini.

— Ar girdi, ponias Moss — tarė jis su gyvumu — aš atsinešiu savo katekizmą ir maldų knygelę ir jums iš jų paskaitysiu.

— Vai, mano brangiausias vaikel! — sušuko senutė. Ar iš tikrųjų? Ar nebus tau per daug vargo daryti tai, vietoje eiti žaistų? Vienok aš labai mėgčiau, kad paskaitytumei. Aš dažnai mąstau, ar Gerasis Žmogus danguje kuomet nors pamąsto apie tokią vargšę kaip aš!

— Jei jus kalbate apie švenčiausiąjį Viešpatį, — tarė Jokubas, pakeldamas kepurę — aš niekuomet negirdėjau jį taip vadinamą, kaip kad tamsta Jį vadini. Bet jei manai apie Jį, tai žinok, kad Jis myli žmones kaip tamsta. Juo jie senesni, vargingesni, labiau sergą, tuo labiau Jis juos myli, ir aš tai

tikrai žinau. Mama taip sako, ir sesers taip sako, ir tėvas Aleksandras irgi taip sako! Aš atsinešiu knygas rytoj. Tad bukite pasiruošusi, ponias Moss! — ir Jokubas, nučiuožęs nuo skrynios, išėjo.

Jokubas duotąjį žodį išpildė. Ant rytojaus jisai atsinešė mažąjį katekizmą ir skaitė keletą skyrių. Vargšė moteriškė dažnai savo klausimais pertraukdavo, jisai gi teisingai į juos atsakinėdavo. Jis jautėsi daręs ką nors žmogiškai sielai. Jame buvo misijonieriaus instinktas, ir jisai jį sekė lygiai kaip trys Išminčiai sekė žvaigždę.

Dabar nė vienos dienos nepraleisdavo. Perėjo katekizmą, bent Įsakymų ir Sakramentų dalis, ir nė vienas mokinys neturėjo uolesnio mokytojaus, nė mokytojas uolesnio mokinio. Senoji Elena palengva regėjo šviesą. Dievo malonė lankė josios vargšę neapšviestą sielą. Pagaliau ji tarė:

— Jokubai! ar žinai ką aš šiomis dienomis mąščiau?

— Ne, — tarė Jokubas. O ką?

— Tai, kad jau laikas man apsikrikštyti ir buti katalike.

— Ar ištikrųjų? — užklausė Jokubas, pašokdamas.

Jisai nebuvo supratęs visų minčių ir nagrinėjimų, kurie įvyko senosios Elenos mintyje bei širdyje laike tų ilgųjų valandų, kuriomis jo nebuvo.

— Aš iš širdies tai sakau ir trokštu!

— Jai taip — tarė Jokubas — tai aš turiu pašaukti tamstai Tėvą Aleksandrą.

— Atvesk ką tik nori. Aš tiktai trokštu jausti Viešpaties esimą.

Ir taip Jokubas atėjo pas mane.

Aš nustebau, kuomet išgirdau atpasakotąsias smulkmenas ir visu greitumu nusiskubinau aplankyti vargingos žmonos Moss. Tuoju pamačiau, kad, nors ji šliaužinėjo po namą rupindamasi savais mažais darbeliais, jos gyvybė buvo vis vien dideliame pavojuje. Aš ją išklausinėjau ir sužinojau, kad mano tarnukas, Jokubas Baltis, tikrai atvedė šią sielą prie Bažnyčios durių! Jinai buvo jo atversta, o štai aš, gyvendamas visai netoli šios vargšės vargingų namelių, nežinojau net kad ji yra. Ji prašė, kad ją apkrikštyčiau, nes ji nebuvo krikštyta nė Liuterių Bažnyčioje.

Aš prižadėjau tai padaryti sekančią dieną.

Vėliau aplankiau Jokubo motiną, kuri man visa papasakojo: kaip pati sutvarkė žmonos Moss namus ir kaip kasdien siųsdavo Jokubą su maistu. Ji dabar prižadėjo vėl nūciti ir paruošti viską krikštui.

Sekančią dieną seroji Elena buvo pakrikštyta. Jokubas buvo krikštų tėvas ir buvo pagarbus it angelas. Dar po kelių aplankymų aš suteikiau jai pirmąją Šventą Komunią. Jokubas ir ten buvo; jisai paskaitė dėkojimo maldas, kai aš išėjau.

Dievas tartum prailgino josios gyvenimą, kad tik užbaigus jos sielos išganymą. Ji, matyti, ėjo silpnyn ir silpnyn po priėmimo Sakramentų, ir vieną popietį aš suteikiau jai Paskutinįjį Patepimą, Buvo ir Jokubas. Aš mačiau jo

rimtame, vaikiškame veide, kad į jį įspudingai ir viskas atsiliepė. Josios gi meilingas vaikučio garbinimas buvo graudinas. Ji džiaugėsi matydama jį kambaryje.

Vieną dieną nuėjęs po Mišių, radau Jokubą klupojantį šalia jos lovos. Vaikutis nė nekrustelėjo, kai atidariau duris. Vienu žvilgsniu pamačiau, kad senoji Elena buvo jau negyva. Jos veidas buvo baltas kaip sniegas, akys užmerktos ir maloni šypsena, tartum motinos, puošė jos visą išvaizdą. Taip ramiai ir saldžiai ji išrodė, kad vargu buvo ją pažinti. Jos tankus balti plaukai gulėjo viršum jos galvos; jie pridavė įstabų rimtumą josios ramiai išvaizdai, tartum ji dėvėjo sidabrinį vainiką. Jokubas pažvelgė aukštyn ir tarė užkimsiu balsu:

— Tėveli, ji mirė man bejeinant. Ji tartum šyptelėjo ir tarė: Tėlaimina tave Dievas, Jokubai, ir užsimerkė. Aš negalėjau tikėti, kad ji miršta. Ar jinai tikrai negyva, Tėveli?

Aš ranka apkabinau jaunąjį apaštalą.

— Taip, Jokubai. Ji negyva ir danguje. Bet, mano vaikeli, tik tavo didele pagalba ji ten pateko!

Sužinojome iš beturčių namo viršininkų, kad josios vyras buvo jau miręs. Tad palaidojome vargšę Eleną su šv. Mišiomis ir davėme jai sklypelį žemės mūsų kapinėse.

Jokubas ir aš buvova vienintėliai raudotojai, stovį šalia jos paprasto kapo.

K. V.

Katalikų Pasaulys

LIETUVA. — Vilkaviškis. Čionai irgi švęsta Skautų šventė. Po rekolekcijų, kurias laikė kun. B. Bumšas, mokiniai ir skautai, atsinaujinę dvasioje, susirinko gimnazijos, salėje; įvyko iškilmingas posėdis. Atlikti buvo organizaciniai paprastieji reikalai, buvo deklamacijų ir kitokių įvairumų. Bet įdomiausia buvo kun. B. Bumšo paskaita apie Amerikos lietuvių jaunimą ir Amerikos skautus. Pakilo dvasia, nes dar sykį patyrėme, kad tolimų šalių ir svetimųjų patyrimas stiprina mumis, kad augtume draus Dievo ir Tėvynės gynėjais.

ITALIJA. — Šv. Tėvas paskyrė savo atstovą prelatą Pini Tarptautiniai Katalikiškos Jaunuomenės draugijai. Toji draugija jungia visų tautų katalikiškąjį jaunimą, kurio užduotis yra kelti aikštėn katalikiško gyvenimo dorovę. Naujai paskirtas atstovas celebravo iškilmingas šv. Mišias, kurių metu bažnyčioje dalyvavo visų Romoje esamų tautinių skyrių atstovai. Visiems į akis metėsi skaitlingas kiniečių studentų katalikų dalyvavimas. Šitoji draugija 1927 metais ruošia didelį kongresą, kuris turi įvykti Prancūzijoje Liurde. Šv. Tėvas iškilmių paminėjimui pasiuntė savo pasveikinimą ir tėvišką palaiminimą.

— Mieste Campagna, Italijoje, įvyko Saldž. Jėzaus Eucharistiškos Širdies kongresas, kuriame pirmininkavo Napolio kardinolas Aselesi. Buvo susirinkę daugelis vyskupu, dvasiškijos ir minios tikinčiųjų. Po didelių iškilmių visi pasiaukėjo Saldž. Jėzaus Širdžiai.

— Romoje mirė šv. Tėvo Pijaus X sesuo Ona Sarto. Jų visa giminė buvo kilusi iš neturtingų žmonių. Kelios sesers savo visą gyvenimą praleido kartu besidarbuodamos su savo broliu kunigu Juozu Sarto. Sesuo Ona buvo kunigo Juozo šeimininkė, laisvą laiką praleisdama verpime ir mezgime. Iš mažutėlių neturtingų namelių jai teko gyventi su broliu ir tuomet, kada jisai liko Venecijos patriarku ir kardinolu. Tiktai kuomet išrinko jį šv. Tėvu, sesers apsigyveno netoli Vatikano rumų, ant visumet atsiskirdamos su savo broliu. Mirus šv. Tėvui Pijui X, jo sesers ir toliau čia gyveno, savo rankomis uždirbdamos sau duoną; dabar jau laisvą laiką jos praleisdavo rupin-

damos neturtingais Romos miesto našlaičiais, kurių niekumet, ypatingai po karo netruko. Kuomet mirė Ona Sarto, Italijos valdžia ir dabartinis šv. Tėvas Pius XI pasiuntė jos likusiai seseriai savo užuojautos pareiškimus. Laidotuvėse vadovavo Kardinolas Merry del Val, Šv. Tėvo Pijaus X artymas draugas ir jo valstybės sekretorius.

ANGLIJA. — Londone įsikūrė nauja draugija, kuri pasivadino Šv. Jono Krizostomo Draugija. Jos tikslas yra 1) darbuotis ir melstis, kad tarp krikščionių išnyktų visi nesusipratimai ir kad įvyktų vienybė; 2) remti visokių darbus, kuriuos užgiria šv. Tėvas katalikybės naudai; 3) gilintis ir tirti katalikišką praeitį, stengtis susipažinti su Rytų apeigomis, jų praeitimi ir reikšme; ir 4) susidomėti klaidatikiais, ypatingai magometonais, kurie valdo Rytų šalis. — Šitoji draugija yra gausiai remiama žymiausių Anglijos katalikų. Draugijos atidaryme dalyvavo patsai Londono Kardinolas Bourne, kuris suteikė draugijai savo tėvišką palaiminimą ir paskatinimą narių prie uolesnio darbo.

— Kun. Arendzen, kalbėdamas Portsmute, kad anglų tikyba, nors turinti gražiausias bažnyčias ir dideles pinigų sumas, nėra stipriausia tikyba Anglijoje. Anglai yra suskildę į 3 dalis: aukštoji, plačioji ir žemoji bažnyčia. Tos visos bažnyčios turi tarp savęs įvairių nesusipratimų ir nesutikimų; visa tai silpnina jų įtekmę žmonėse. Dabartinių laikų stipriausia pajėga Anglijoje tai yra Katalikų Bažnyčia. Joje yra tikroji tikybinė dvasia, reikalinga drausmė ir aukštai stovinti dorovė. Jinai viena teturi užtikrintą ateitį visoje Anglijoje.

BULGARIJA. — Čia jau nuo 1895 metų gyuoja Saldž. Jėzaus Širdies draugija, kuriai vadovauja tėvai kapucinai. Draugijos centras yra Sofijoje. Šiais metais toji draugija padarė didelę pažangą, atidarydama savo skyrius įvairiose vietose, ne tiktai vienuolynose, bet ir įvairiose parapijose. Šitas apsireiškimas parodo, kad katalikybė Bulgarijoje žymiai stiprėja.

Lietuvos Žinios

Vargas turėti socialistišką apskrities valdybą. Mosėdis (Kretingos apskr.). Mosėdiškiai turi savo valsčiaus tarybą ir valdybą grynai krikščionišką, nes praėjus rinkimus jie visiškai laimėjo, o laimėjo jie todėl, kad lig rinkimų juos valdė garsus socialistų pakalikas Bružas ir tiek įgriso žmonėms, tiek išleido pinigų, jog perimant valsčiui reikėjo pasiūlyti pagalbon net Valstybės kontrolei. Šiandien Mosėdiškiam atsirado naujų rupesčių. Prie pat valsčiaus buto stovi didelis muro magazinas: jie tai ir sumanė įsisteigti čia pieninę. Vietinis Ukiniškų Sąjungos skyrius norėjo gauti tą magaziną nuomon ilgesniam laikui, valsčiaus taryba tam nori pritarė ir padarė tam tikrą nutarimą, bet Kretingos apskrities valdyba to nutarimo nepatvirtino. Tuo tarpu Skuode valstiečiai liaudininkai turi paėmę Skuodo valsčiui priklausančius net du tokius magazinus, ir labai ilgam laikui, be jokio atlyginimo valsčiui, tik už "remontą", Skuode nieko dar iš tų magazinų nepadarė ir, matyt, nepadarys. Bet apskrities valdyba nuostabiai greitai patvirtino tą sutartį. Kokia tą yra nelaimė turėti socialistišką apskrities valdybą. Mosėdiškiai kreipėsi su skundu į Savivaldybių Departamentą.

Lazdynų Pelėdos Laidotuvės. Tryškiuose palaidota kovo 17 d. garsioji mūsų rašytoja, Lazdynų Pelėda, Zofija Ivanauskaitė — Pšibilauskienė. Bažnyčioje atlaikytos iškilmingos pamaldos skaitlingo kunigų būrio, dalyvaujant didelei žmonių miniai ir delegatams iš Kauno, nuo Lietuvos Universiteto ir daugelio laikraščių redakcijų. Sudėta labai daug vainikų velionės darbų pagerbimui. Pamokslą sakė garsusis mūsų rašytojas Vaižgantas — kanauninkas J. Tumas. Beto ant kapų kalbėjo prof. Dovydaitis ir "Ryto" atstovas p. Pankauskas.

Lazdynų Pelėdai mirus nustojo plakti širdis, kuri daug gyvenime kentėjo, daug mylėti žmones mokėjo ir tą savo meilę gražiai mokėjo savo raštais kitiems įkvėpti. Visą savo neapsakomai sunkų gyvenimą ji buvo uoli ir karšta katalikė. Tad duos jai Visagalis amžiną atilsį, o Lietuvos tauta jos žodžių nepamirs.

Lenkai rengiasi pulti Lietuvą. Taip pasakoja žmonės iš lenkų atbėgė. Musų pasienyje lenkai sustatė kariuomenę. Girdėti, kad Vilniaus ir Trakų vaivada Lukoševičius pats tam užpuolimui vadovausias. Jei tikrai taip pamėgintų, tai tikrai dantis nusilaužtų.

Vilniuje subankrutijo bankas nunešdamas 2,000,000 litų. Latvių pirkliai nukentėjo už 1,800,000 litų. Tai tau ir prietelybė!

Kaunas. Priešrinkiminiai susirinkimai eina visu smarkumu. Šią savaitę pranešama buvus skaitlingų susirinkimų Telšiuose ir Zarėnuose, Nevarėnuose, (Telšių apskr.), Utėnoje, Ukmergėje, Šiauliuose, Šaukėnuose (Šiaulių apskr.) Apie Mariampolės susirinkimą, kur pranešimus darė ministrai p. Krupavičius ir p. Karvelis, jau buvo rašyta. Kitur visur katalikų susirinkimuose žmonių nesutelpa. Netikėlių susirinkimai nesulyginamai silpnėsi. Šiauliuose pav. socialdemokratų susirinkimą išardė Šiaulių bedarbiai, kuriems socialistinė miesto valdyba prieš rinkimus buvo prižadėjusi visokių gerybių, o įsėdę į valdybą nieko nedavė.

Vasario mėn. Lietuva pardavė įvairių prekių į užsienį už 24,800,000 litų, o pirkto iš užsienio tikrai už 13,600,000 litų. Tokiu būdu per tą vieną mėnesį Lietuva praturtėjo 11,200,000 litų. Dabartinės valdžios protinga politika ima rodyti vaisius. Galima tikėtis, kad nebetolimu laiku žymiai dalykai Lietuvoje pagerės.

Lietuvos Banke kovo mėn. 15 d. aukso, sidabro pinigų ir svetimų šalių banknotų už 72,965,787 litus ir popierinių litų apyvartoje už 83,667,561 litą. Visas balansas suvestas 146 milijonai litų su viršum. Per šiedvi savaiti Liet. Banke padidėjo atsakomybės už litą trims milijonais, gi litų pas žmones padaugėjo pusantro milijono.

Laisvamanių "Liet. Žin." ir "Socialdemokratas" šią savaitę vėl traukiami teisman už šmeižimą ir melus. To gero bus daugiau, nes toks jau jų "noturas".

"Šaltinis".

MUSŲ DARBAI

Mūsų, kaip vienuolių, yra ateities darbų ir dabarties darbų.

Pažiūrėk į Ameriką, Europą, Aziją, Afriką, Australiją ir visas aplink jas besimaišančias salas, visos jos šaukte šaukia „pjuities didelė, bet darbininkų maža. Prašykite pjuities šeimininko, kad atsiųstų daugiau darbininkų.“

Mes jau susirinkome aplink save žymų burelį jaunų vaikinių, kuriuos išlavinę, prirengę, manome pasakyti: „Štai, pasaulio pjuities Viešpatie, darbininkai, kuriuos parengėme, teikis priimti juos, jei Taveš verti ir pasiūsti į pjuiti“

Mes norime da daugiau tokių jaunų vaikinių gauti, kad nuolatos vis naujų, vis šviežių jėgų turėtume parengtų darban.

Tėvelių, kurie myli Dievą ir grimstančių į nedorybes ir bedievių klaidas žmoniją, yra priedermė savo vaikų akis pakreipti prie Marijonų. Ar gali būti kas geresnio už Tavo sunų, tapusių Dievui pasišventusiu asmenimi? Ar gali būti kilnesnis, gražesnis darbas kaip platinti Dievo garbę ir gelbėti klystančius žmones?

Kas neturi gyvo tikėjimo, kas nesupranta Dievo ir Jo nemylti, tas tik gali velyti savo sunui likti, kuo nors kitu, ne vienuoliu-kunigu.

Yra vedusių porų, kurios deda, visas pastangas neturėti vaikų — tai esą lengva gyventi, nėra rūpesčių, nėra išlaidų, niekas nėvaržo.

Taip ir mes, dabartiniai vienuoliai Marijonai, galėtume pasirūpinti, neimti kandidatų į mūsų Kongregaciją, nerinkti aplink save tų jaunų vaikinių, busimų vienuolių, gyventume be rūpesčių, be vargų, be išlaidų. Ak! kaip būtų gera!

Bet kaip šeimos, kurios kratosi vaikų, užsikrato ant savęs Dievo prakeikimą ir pačios jaučiasi niekam nevertos ir nenaudingos, taip pat būtų su vienuolija.

Todel, mes nežurim, kad tie nauji kandidatai mums ir plaukus nuo galvos nugrauz, kaip priežodis sako, bet jų imsime, kiek tik tinkamų atsiras ir auklėsime iš paskutiniųjų.

Mes žinome, kad ne mes vieni tikime į Dievą, Jį mylime ir Jo karalystės praplatin-

mu rūpinamės. Taip pat žinome, kad gelbėti žustančius žmones ne mes vieni trokštame. Suprantame, kad iš pačių lietuvių Amerikoje šimtai tukstančių jų ir Dievą myli ir artimą gelbėti nori, taigi jie parems ir mus išauklėti tinkamus Viešpačiui darbininkus.

To mes prityrėme, to mes ir dabar pritariame. Ar daug mes prašinėjame, ar šaukiame visokiais balsais paramos, ar tiesiame ranką prie aukos? Ne. Neturime kada. Dirbame. Bet geraširdžiai žmonės, kurie supranta mūsų padėtį, mums tylint, už mus dirba. Aukų ateina ne tik doleriais, bet dešimtinėms ir šimtinėmis. Atsiranda ne mažas skaičius asmenų, kurie paskolina žymias sumas be nuošimčių.

Taip mūsų darbas remiamas žengia vis pirmyn.

Duos Dievas ir pati Kolegija gal visai netikėtai išdigs.

NORTH SIDE. Balandžio 9 dieną 8 val. vakare Marijonų Kolegijos Remėjų 2 skyriaus įvyko susirinkimas. Nors neskaitytas burelis atvyko, bet atsirado dar ir M. K. Garbės R. Narių. Mateušas Stankevičius įmokėdamas į M. K. Bernaičių fondą \$100.00 (šimtą) dol. ir užsirašydamas, už savo mirusius tėvelius a. a. Tadeušą ir Gertrudą Stankevičius, prašė Tėvų Marijonų perdėtinio, kad atmintų savo maldo-se arba atlaikytų šv. Mišias už sielas Tadeušo ir Gertrudos Stankevičių. Mateušas Stankevičius, nori, kad jojo tėveliai, nors ir mirę, liktų Marijonų Kolegijos Garbės Remėjais. O patsai Mateušas Stankevičius, sakė, nekuri laiką pasiliksiąs nuolatiniu Kolegijos Remėju, o ant toliaus pasižadėjo dar antrą šimtinę patsai už save įmokėti į M. K. Bernaičių fondą ir tapti Garbės nariu. Valio Mateušas Stankevičius! Toliaus į nuolatinius M. K. R. Vincas Naušėda įmokėjo \$1.00; Vladas Strioga įmokėjo \$1.00. Tuomi ir užsibaigė susirinkimas.

A. Bacevičius, pirm., 1850 W. Wabansia A.
A. J. Janušauskas, rašt., 1605 49 Ct. Cicero

Visiems Marijonų Kolegijos Aukotojams
nuoširdų ačiu.
Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

Biznis.

KLAUSIMAS. Kodel kunigai ~~bara~~ žmones, kad jie dirba ir pardavinėja munšainę.

Juk tai geras biznes? *Bostonietis.*

ATSAKYMAS. Taip, biznes tai yra, bet jisai nedoras biznes. Tamstos akimis žiurint juk galima sakyti, kodel kunigai draudžia apiplėšti žmogų, — juk tai geras biznes? Kodel draudžia laikyti palaidunų namus, juk tai geras biznes?

Todel kunigai draudžia munšainę dirbti ir ją pardavinėti, kad tais nuodais save ir kitus nuodijama, išviliojama — apiplėšiama pinigai, sunaikinama artymo sveikata, stumiama save ir jį į nepadorumą.

KLAUSIMAS. Prašau paaiškinti: ko kia šventė išpuola 8 dieną gruodžio — Ar Panelės Švenčiausios Nekaltas Prasiidėjimas šv. Onos iščioje, ar Viešpaties Jėzaus Marijos iščioje? *Domicelė V.*

ATSAKYMAS 8 dieną gruodžio švenčiama Panelės Švenčiausios Nekalto Prasiidėjimo paslaptis šv. Onos iščioje. Išganytojaus Įsikunijimo šventė išpuola 25 dieną kovo.

KLAUSIMAS. Ar paminklas, statomas numirusiam ant kapo, neša kiek naudos jo vélei ar tai daroma vien dėl žmonių akių? *B. iš Minersville, Pa.*

ATSAKYMAS. Paminklo pastatymas ant mirusio kapo jo vélei naudos neteikia. Tai yra vien gyvųjų žmonių mirusiam pagarbos ir dėkingumo pareiškimas už jo gerus darbus.

KLAUSIMAS. Ar galima išvaryti velnias iš žmogaus, jeigu jisai neprašo pagalbos? *Antanas B. iš Cicero.*

ATSAKYMAS. Kuomet velnias įeina į žmogų, jisai jį užvaldo. Aišku, kad joks velnias neprašys kunigo, kad jį iš žmogaus išmestų. Čia jau katalikų žmonių ir dvasios vadų pareiga paliuosuoti Kristaus atpirktą sielą iš velnio vergijos.

KLAUSIMAS. Kada krautuvininkas nueina į bažnyčią ir mato savo skolininką, einantį prie Sakramentų, pyksta ir nenori visiškai melstis — ar yra nuodėmė? *Antanas L. iš Cicero, Ill.*

ATSAKYMAS. Kristaus įsakymas yra tas, kad mes mylėtume ne tiktai savo draugus, bet ir savo priešus. Skolininkas yra mažiau negu priešas. Taigi mes neprivalome savo skolininko nekęsti, bet turime už jį pasimelsti, kad Dievas jam palaimintų ir jisai galėtų mums skolą sugražinti. Jeigu mes tiek turime neapykantos savo širdyje, kad savo skolininką pamatę nė melstis negalime, aišku, kad yra nuodėmė.

KLAUSIMAS. Kuomet tėvas Kazimieras, kapucinas, davė pas mus misijas, tai ragindamas žmones eiti išpažinties, kalbėjo: Ką kunigui pasakysi per išpažintį, tai paskutinėje dienoje Išganytojas užslėps tavo didžiausias nuodėmes prieš Viešpatį Dievą. Šimet gi prof. Vaitkevičius per misijas sakė, kad paskutiniame teisme visos nuodėmės bus atidengtos ir pa-

rodytos, kad kiekvienas pamatytų ką jį
sai užsipelnė. Kuris iš tų dviejų misijonierių
kalbėjo tiesą? *K. M. iš Chicago, Ill.*

MTSAKYMA. Abudu misijonieriai
kalbėjo tiesą. Per paskutinį teismą visų
nuodėmės bus parodytos, kad atsiimtų
kiekvienas atatinamą užmokestį. Kun. Ka

pučinas kalbėjo apie nuodėmių užslėpimą
ne prieš žmones, bet prieš Viešpatį Die-
vą. Tie žodžiai reiškia, kad Viešpats Die-
vas tas nuodėmes žmogui atleis, nebaus-
damas žmogaus pragaro kančia. Kitaip
ir būti negali, nes Viešpats Dievas visa ži-
no ir nuo Jo nieko negalima paslėpti.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei
jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasde-
šimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium
taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po to-
bulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER
VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir
tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:
"Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti
TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek
iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdien.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill.
didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo popu-
liariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra
geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner-
viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.